

РЕШЕНИЕ

№ 3290

гр. София, 20.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 11.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **1912** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. 186, ал. 4 от ЗДДС.

Образувано по жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК], срещу Заповед №ФК-14-0081283/18.01.2021г. на началник отдел „Оперативни дейности“ П. в Главна дирекция „Фискален контрол“ /ГД „ФК“/ при Централно управление на Национална агенция по приходите /ЦУ на НАП/ принудителна административна мярка /ПAM/ - запечатване на търговски обект- рецепция – Резиденс хотел „М.“, К.К. „П.“ и забрана достъпа до него за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал.1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал.1 от ЗДДС.

В жалбата се навеждат се доводи за незаконосъобразност на административния акт като издаден в нарушение на материалноправните и процесуалноправните разпоредби, и при несъответствие с целта на закона. Изтъква се, че в процесния протокол за извършената проверка и в АУАН не е отразена в цялост фактическата обстановка по случая, като всички липсващи детайли са подробно описани от дружеството-жалбоподател в писмените възражения срещу съставения АУАН. Твърди се, че незабавно след завръщането на работното си място, служител е издал фискален бон и фактура, поради което не може да се приеме, че твърдяното нарушение е извършено. Сочи, че доколкото апартаментите в сградата, собственост на [фирма], са отделни самостоятелни обекти и функционират като такива, поради което дори и да са налице основания за налагане на ПAM, то е следвало да бъде наложена само по отношение на апартамента, за който е констатирано нарушение. Жалбоподателят

счита, че наложената ПАМ е наложена в нарушение на чл. 6, ал.5 от АПК. Изтъква още, че за дружеството е преградена възможността за прилагане на чл. 187, ал.4 от ЗДДС, тъй като в конкретния случай липсва издадено НП. Излагат се подробни съображения, че процесната Заповед противоречи с целта на закона и липсват мотиви за издаването ѝ. Претендират се разноски за платената държавна такса.

Ответникът - Началникът на отдел „Оперативни дейности“ – [населено място], Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Национална агенция по приходите /ЦУ на НАП/, чрез юрисконсулт И. оспорва жалбата, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 13.01.2021г. в 13:00 часа била извършена оперативна проверка от служители на ГД „ФК“ в ЦУ на НАП отдел „Оперативни дейности“ П. на търговски обект - обект – рецепция- Резиденс хотел „М.“, к.к. „П.“, общ. Ч., местност М., стопанисван от [фирма]. При проверката била извършена контролна покупка на услуга-наем на 1бр. стая /апартамент/ на стойност 74 лева, като в момента на плащането от обслужващата рецепцията – М. Х. не бил издаден фискален касов бон от въведеното в експлоатация и работещо в обекта фискално устройство /ФУ/ модел DATECS -FP-2000 с ИН на ФУ DT850662 и ИН на ФП 02850662, нито касова бележка от кочан с ръчни касови бележки, отговаряща на изискванията на разпоредбите на Наредба Н-18/13.12.2006 на МФ.

При проверката органите по приходите съставили протокол за извършена проверка серия АА № 0081283 от 13.01.2021г. /лист 58-60 по делото/.

Така установеното административният орган е квалифицирал като нарушение на чл. 3, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на Министерство на финансите във вр. с чл. 118, ал.1 от ЗДДС, за което на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „А“ от ЗДДС на дружеството-жалбоподател е наложена принудителна административна мярка – „Запечатване на търговски обект и забрана за достъп до него за срок от 14 /четирнадесет дни/“ по отношение на търговски обект- рецепция - Резиденс М.“, К.К. „П.“.

При така установената фактическа обстановка, съдът от правна страна приема следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Съгласно чл. 186, ал. 3 ЗДДС компетентен да наложи ПАМ по чл. 186, ал. 1 ЗДДС е орган по приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. За доказване компетентността на органа, издал акта, по делото е представена Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.20г. /лист 49/, изменена със Заповед №ЗЦУ-1148 /лист 50/ от 25.08.2020г.на Изпълнителния директор на НАП, съгласно т. 1 от която директорите на дирекции „Контрол“ в териториалните дирекции на НАП издават заповеди за налагане на принудителна административна мярка запечатване на обект по чл. 186 ЗДДС. Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия.

Заповедта е в предписаните от закона форма и съдържание. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на

процесуалните норми и правилно е приложен материалния закон, съобразена и неговата цел поради следното:

Съгласно чл. 118, ал. 1 ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство /фискален бон/ или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност /системен бон/, независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Според чл. 186, ал. 1, б. "а" ЗДДС, на лице, което не спазва реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се налага принудителната административна мярка (ПAM) запечатване на обект за срок до 30 дни. Посочената разпоредба обвързва императивно органите по приходите със задължение да прилагат посочената ПAM във всеки случай на установено от тяхна страна нарушение на реда или начина за издаване на съответен документ за продажба.

Безспорно се установява от приложения протокол за извършена проверка сер. АА № 0081283/13.01.2021г. /лист 58/, че при извършване на плащането от 74.00 лева за закупената услуга – наем на 1 бр. стая /апартамент/ от проверяващия служител на НАП, касова бележка не му е била издадена от лицето, което е приело паричната сума – М. С. Х.. Не са представени и доказателства, които да оборват констатациите на проверяващите в съдебното производство, поради което с издаване на оспорената заповед, правилно е бил приложен материалният закон, като не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Неоснователно е наведеното в жалбата твърдение, че лицето - М. Х., получила сумата от 74 лева в брой заема длъжността „камериерка“, за което е представен Трудов договор от 20.11.2018г. и длъжностна характеристика /лист 12-21/ и не е била изрично упълномощена да приема плащане в брой, поради което не следва да се ангажира отговорност на дружеството-жалбоподател. Така изтъкнатия довод касае вътрешноорганизационни въпроси на дружеството, а не извънредни обстоятелства, като всяко дружество е длъжно така да организира дейността си, че да изпълнява законовите изисквания.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства предвижда, че всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка. Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 1 от същата Наредба задължително се издава фискална касова бележка за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод, а в ал. 4 (предишна ал.3 - ДВ, бр. 75 от 2019 г.) на чл. 25 е предвидено, че фискалната касова бележка в случаите по ал. 1 се издава при извършване на плащането. Лицата по чл. 3 са длъжни едновременно с получаване на плащането да предоставят на клиента издадената фискална касова бележка.

Неспазването на реда по чл. 118 ЗДДС в случая води до нерегистриране на приходи и отклонение от данъчно облагане, с което се нанася вреда на държавния бюджет. Законодателят е предвидил срок до един месец (30 дни) за налагане на тази мярка и в случая административният орган е определил срок наполовина на

максималния, като е развил подробни мотиви за това. Целите на производството по Глава втора, Раздел III „Принудителни административни мерки“ и това по Глава трета „Производство по установяване на административните нарушения, налагане и изпълнение на административните наказания“ от Закона за административните нарушения и наказания са различни и независими една от друга. Поради това, не представлява и основание за отмяна на заповедта наличието на съставен Акт за установяване на административно нарушение .

Неоснователно е наведеното от жалбоподателя оплакване, че за дружеството е преградена възможността за прилагане на разпоредбата на чл. 187, ал.3 то ЗДДС. По хипотеза ПАМ не са насочени към обезпечаване на изпълнението на административни наказания, а се налага независимо от предвидените глоби или имуществени санкции /вж. чл. 186, ал. 1 ЗДДС/. Плащането на глобата или имуществената санкция е правопрекратяващ юридически факт по отношение на изпълнението на мярката - чл. 187, ал. 4 ЗДДС, който е неотносим към предпоставките за налагането ѝ. Неиздаването на наказателно постановление не е предпоставка за процесуалната и материалната законосъобразност на наложената административна принуда. Производството по налагане на ПАМ и административнонаказателното производство са самостоятелни производства и не е налице преюдициалност на административнонаказателното производство спрямо това за налагане на принудителна административна мярка.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя, че процесната ПАМ е следвало да бъде наложена само по отношение на стаята, за която е направена контролната покупка за услуга. По силата на чл. 187, ал. 1 ЗДДС при прилагане на принудителната административна мярка по чл. 186, ал. 1 се забранява и достъпът до обекта или обектите на лицето. Мярката се прилага за обекта или обектите, където са установени нарушения, а в конкретния случай това е рецепцията на Резиденс хотел „М.“, К.К. „П.“, където дружеството-жалбоподател предлага услуги по настаняване в 15 апартамента/стаи. Липсват данни, че апартаменти/стаите в комплекса са собственост на трети лица, както се твърди в жалбата. На л.72 от обясненията на А. К.-администратор на хотела е посочено, че апартаментите са собственост на дружеството, които се отдават под наем.

Независимо от горното, настоящият съдебен състав намира, че определеният от административния орган срок на мярката от 14 дни, което е почти половината от предвидения в чл.118 от ЗДДС максимален срок от 30 дни ще засегне права и законни интереси на търговеца в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Основания за това съдът черпи от конкретната стойност на неотчетения приход и липсата на данни същото нарушение да е било извършвано преди. В процесната Заповед е посочено, че липсата на отчитане на продажби през касов апарат „не е за първи път“, но не е подкрепено с никакви конкретни доказателства. Тъй като става въпрос за налагане на принудителна административна мярка, изразяваща се в ограничаване на гражданското субективно право на жалбоподателя да ползва търговския си обект и да извършва търговска дейност в него, то продължителността на това ограничение е част от самата принудителна административна мярка и не може да се приеме, че определянето на срока е предоставено изцяло на преценката на административния орган и не подлежи на съдебен контрол. Поради което, настоящият съдебен състав счита, че запечатване на търговския обект и забрана за достъпа до него за срок от 3 дни ще изпълни целта, за

която мярката се налага – дисциплиниране на търговеца и организиране на отчетността му по предвидения в Наредба №Н-18 начин.

Предвид изложеното, заповедта следва да се измени по отношение на определената продължителност на мярката, като на ответника се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК в размер от 100 лева, определен при съобразяване разпоредбата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във вр. с чл. 37, ал.1 Закона за правната помощ.

Предвид изложеното и на основание чл. 172 от АПК, Административен съд София-град,34 състав,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ по жалбата на [фирма], с[ЕИК] Заповед № ФК-14-0081283/18.01.2021г. на началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП принудителна административна мярка /ПАМ/ - запечатване на търговски обект- рецепция-Резиденс хотел „М.“, К.К. „П.“, като срокът на действие на мярката „запечатване на търговски обект и забрана за достъпа до него“ от 14 дни НАМАЛЯВА на 3 дни.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Националната агенция по приходите сумата от 100 /сто/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: